

РЕШЕНИЕ

№ 412

гр. Стара Загора, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20235500500388 по описа за 2023 година

Производството е на осн. чл.267- 273, чл.124, ал.1, чл.270, ал.3 от ГПК.

Въззивното дело е било образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 7305/22.03.2023г. от ищеца К. Х. А. от гр.С.З. против изцяло негативното за него първоинстанционното Решение № 170/06.03.2023г., постановено по гр.д.№ 1340/2022г. по описа на РС- Ст.Загора, с което е бил отхвърлен изцяло установителния му иск по чл.124, ал.1 от ГПК против тримата ответници, с искане да бъде признато спрямо тях тримата, че той е собственик на процесната част от 178 кв.м. от недвижим имот от общо 900 кв.м., находящ се в с.З., ***, ***а. Счита за неправилни и необосновани изводите на РС за неоснователност на предявените по делото искове, понеже в противоречие с установените по делото факти РС бил необосновано и недоказано приел неправилна фактическа и правна обстановка по делото. Излага подробни свои фактически и правни оплаквания в тази насока. Счита, че атакуваното Решение било напълно незаконосъобразно, необосновано и недоказано, поради което моли то да бъде изцяло отменено, като се постанови ново въззивно такова, с което да се уважат изцяло исковите му претенции против 3 бр. ответници /всички от гр.С./, със законните последици от това. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. Претендира за разноските си пред двете съдебни инстанции, за което представя Списък по чл.80 от ГПК. В този смисъл е предварителната му писмена Защита, както и пледоарията на процесуалния му представител- адвокат по делото.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил общ писмен Отговор вх.№ 11685/05.05.2023г. от 3 бр. ответници- М. С. Г.- Т.а, С. Н. Т.а- Д. и И. Н. Т. /и тримата от гр.С./, които сочат, че атакуваното първоинстанционно изцяло позитивно за тях Решение било мотивирано, законосъобразно и правилно, че изложените във въззивната жалба оплаквания били от фактическа и правна страна неоснователни и недоказани, и несъобразени със събраните по делото доказателства и с приложимите към казуса правни норми. Поради което молят да се отхвърли изцяло в.жалба и да се потвърди напълно атакуваното с нея първоинстанционно Решение, със законните последици от това. Нямаат свои нови доказателствени искания пред настоящия въззивен съд. Претендират разноските си пред тази въззивна инстанция, за което представят и Списък по чл.80 от ГПК. В този смисъл е пледоарията на общия им процесуален представител- адвокат, както и общата им писмена защита по делото.

Въззивният ОС- Ст.Загора счита, че в.жалба първоначално е била процесуално допустима, родово и местно подсъдна на настоящия въззивен ОС- Ст.Загора, че страните не са имали свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция и че не се налага служебното събиране на нови доказателства пред въззивния съд. Поради което след извършване от настоящия въззивен съд на служебна проверка по реда на чл.267, ал.1 във връзка с чл.260 и чл.261 от ГПК, съдът намира въззивната жалба за процесуално допустима и редовна, предвид което същата следва да се разгледа по същество относно нейната материална основателност, като въззивният съд следва да се произнесе по съществото на направените във в.жалба оплаквания от ищеца, с които е бил надлежно сезиран.

Въззивният съд, след като провери събраните по делото писмени и гласни доказателства пред първата и пред настоящата въззивна инстанция, като обсъди становищата на всяка една от страните, като взе предвид приложимите материалноправни и процесуални норми, и като се съобрази с мотивите и диспозитивите на изцяло отменително касационно Решение № 50077/18.10.2023г. по приключеното и приложено преюдициално гр.д.№ 3350/2022г. по описа на Първо ГО на ВКС- София, намира за установена следната фактическа и правна обстановка по делото :

Към момента на предявяване на Исковата молба в РС- Ст.Загора с вх.№ 6907/04.04.2022г. по тогава новообразуваното гр.д.№ 1340/2022г. по описа на РС- Ст.Загора с предмет установителен иск от К. Х. А. от гр.С.З. против 3 бр. ответници- М. С. Г.- Т.а, И. Н. Т. и С. Н. Т.а-Д. /и тримата от гр.С./ ищецът да бъде признат спрямо тримата ответници /купувачи/ за собственик на процесните 178/900 ид.ч. от дворно място в УПИ XIV-93, кв.40а по плана за регулация на с.З., ***, който УПИ е с обща площ от 900 кв.м., които 178 кв.м. били придавани от ПИ № 471, кв.40 и кв.40а по ПУП на с.З., и съответно да се постанови по отношение на тримата ответници, че той е собственик на 178/900 ид.ч. от имота, посочен в нотариален акт № 35, том I, Рег. № 926, дело № 22/01.02.2018г., със законните последици. Тогава вече е имало повече

от 2 г. по-рано образувано въз основа на Искова молба вх.№ 6233/24.02.2020г. гр.д.№ 877/2020г. по описа на същия първоинстанционен РС-Ст.Загора с искова претенция от същия ищец/ К. Х. А. от гр.С.З./ против ответника/Г.И.И.- също от гр.С.З./, че ищецът бил собственик на същия процесен недвижим имот от 178 кв.м., поради което е искал същия РС-Ст.Загора да признае за установено спрямо този ответник, че той е собственик върху същите процесни 178/900 ид.ч. от същия недвижим имот, находящ се в с.З., ***, ***а, и да осъди ответника да му предаде/ревандикира/ по чл.108 от ЗС тази част от имота, със законните последици от това.

Видно от материалите по делата, първите искиви претенции по чл.108 от ЗС против последващия собственик /приобретателя/ са били окончателно уважени с постановеното изцяло позитивно за същия ищец К. Х. А. от гр.С.З. касационно Решение № 50077/18.10.2023г. по вече приключеното преюдициално гр.д.№ 3350/2022г. по описа на Първо ГО на ВКС-София, с което спрямо тамошния ответник/приобретателя/ е било прието за установено, че процесните 178 кв.м. от същия недвижим имот в с.З. са собственост на същия ищец К. Х. А. от гр.С.З. и съгласно чл.108 от ЗС ответникът Г.И.И. от гр.С.З. е бил осъден да му предаде владееенето върху него, със законните последици от това.

Касационното Решение от 18.10.2023г. на ВКС-София е окончателно, същото е необжалваемо, влязло е в законна сила от същата тази дата/18.10.2023г./, има силата на присъдено нещо от същата тази дата, и съответно е абсолютно задължително както за всички страни, така и за всички съдилища в страната съгласно императивната разпоредба на чл.297 и чл.298 от ГПК. Видно от мотивите на това касационно Решение на ВКС-София и най-вече на тези на стр.6, абзац 2, изр.6 и изр.9 от същото, процесните 178 кв.м. от общо 900 кв.м. от недвижимия имот са собственост на ищеца К. Х. А. от гр.С.З./който е ищец-въззивник по нашето второ по ред дело/, поради което нито първоначалните му държатели /нашите 3 бр. ответници/, нито последващия му държател /ответника по по-старото дело/ са били собственици по наследство или по договор върху тях.

Ето защо по настоящото второ по време исково производство от същия ищец против новите 3 бр. ответници /бивши държатели/ на същия процесен недвижим имот важи с още по голяма степен безспорният фактически и правен извод, че само въз основа на давностно владее от праводателя им и от тях самите, те не биха могли да придобият собствеността върху процесното придаваемо място от 178 кв.м., към парцела, към който то се придава. По настоящото второ във времето исково производство не се доказва по никакъв процесуален начин пред РС и пред ОС, че е било извършено някога дължимото плащане на тази част от имота, че е била реално на място приложена предвидената нова регулация по някой от трита законови способа за това, нито при действията на стария ЗТСУ/отм/, нито по реда на § 6 от ПЗР на новия ЗУТ. Поради което и съгласно § 8 от ПЗР на ЗУТ очевидно и безспорно е било автоматично отпаднало отчуждителното действие на

дворищно- регулационния план на с.З. съгласно т.2б от ТР № 3/2010г. на ОСГК на ВКС- София. Понеже само чрез давностно владение не може да се придобие реална част от недвижим имот, придаваща се по регулация към съседен парцел, поради законовата пречка за това до 31.12.1999г. по чл.59 от действащия тогава ЗТСУ/отм./, а след това от 01.01.2000г. при действието на чл.200, ал.1 и 2 от новия ЗУТ едно такова придобий е невъзможно, защото останалата част от имот № 471 не отговаря на нормативните минимални изисквания за площ и лице за образуване на самостоятелен парцел и не е бил приложен реда по чл.17 и респективно по чл.15 от вече действащия по- нов закон/ЗУТ/.

Безспорно е било установено по делото на РС, че процесните 178 кв.м. са част от имот № 471, а той самият се явява част от по- големия имот № 100 по предходния план на с.З., записан на името на наследодателя на ищеца, който е придобил и частите на останалите сънаследници. Предвид което той се легитимира и се явява безспорен и реален собственик на цялата спорна площ от 178 кв.м., а тримата ответници по настоящия втори във времето исков съдебен спор я държат без надлежно правно основание, макар и междувременно да са се снабдили с Нотариален акт по обстоятелствена проверка за собственост върху същите спорни 178 кв.м., придобити по наследство и давност- видно от НА № 35, том 1, рег.№ 926, дело № 22/01.02.2018г. на Нотариус Р.Б. с район на действие РС- Ст.Загора.

Ето защо предвид всичко гореизложено и с оглед задължителната за страните и за съдилищата императивна разпоредба на чл.130, ал.2 от ЗСВ, при наличието на т.2А във вр. с т.3Б от ТР № 4/14.03.2016г. на ОСГК на ВКС- София, настоящата искова претенция по по- късната процесна втора Исковата молба вх.№ 6907/04.04.2022г. по второто във времето гр.д.№ 1340/2022г. по описа на РС- Ст.Загора /с предмет установителен иск от К. Х. А. против 3 бр. ответници - М. С. Г., И. Н. Т. и С. Н. Т.а-Д. ищецът да бъде признат спрямо ответниците за собственик на процесните 178/900 ид.ч. от дворно място в УПИ XIV-93, кв.40а по плана за регулация на с.З./, при вече постановеното изцяло позитивно за ищеца Решение № 50077/18.10.2023г. по вече приключеното преюдициално гр.д.№ 3350/2022г. по описа на Първо ГО на ВКС- София/спрямо тамошния ответник/ е било прието за установено, че процесните 178 кв.м. от същия недвижим имот в с.З. са собственост на същия ищец и по двете ИМ и съответни 2 бр. гр.дела/К. Х. А. от гр.С.З./. В резултат на което и съгласно чл.108 от ЗС ответникът Г.И.И. от гр.С.З. е бил осъден да му предаде владенето върху тези процесни 178 кв.в. от общо 900 кв.м. Предвид което за ищеца К. Х. А. към момента на завеждане на настоящата втора Искова молба в РС/04.04.2022г./ е бил налице първоначален правен интерес от воденето на процесния установителен иск по чл.124, ал.1 от ГПК против настоящите 3 бр. ответници. Но с постановяването/18.10.2022г./ и влизането незабавно в законна сила на същата дата на Решение № 50077/18.10.2023г. по гр.д.№ 3350/2022г. по описа на Първо ГО на ВКС- София, вече е налице междувременно отпаднал негов правен интерес от

воденето на този само установителен иск. Още повече, че той вече е получил и нещо повече- уважен ревандикационен иск по чл.108 от ЗС за същия процесен недвижим имот, за който води настоящия само установителен иск по чл.124, ал.1 от ГПК. Поради което постановеното своевременно на 06.03.2023г. атакувано първоинстанционно Решение на РС, поради вече отпадналия правен интерес на ищеца/въззивник/ от воденето на установителния иск по чл.124, ал.1 от ГПК при вече уважена негова ревандикационна претенция по чл.108 от ЗС, за същия недвижим имот от ВКС- София преди приключване на въззивното производство на 05.12.2023г. по настоящото висящо в.гр.д.№ 388/2023г. по описа на ОС- Ст.Загора, вече се явява процесуално недопустимо, считано от 18.10.2023г. за напред и към настоящия момент. В резултат на което атакуваното Решение на РС следва да се обезсили изцяло, като вече недопустимо съгласно нормата на чл.270, ал.3, изр.1 от ГПК, и да се прекрати напълно съдебното производство по делото не по вина на районния съдия- докладчик, ведно със законните последици от това.

Това въззивно съдебно Решение може да се обжалва по касационен ред в законния 1- месечен срок от датите на връчването му на всяка от страните, чрез настоящия въззивен ОС- Ст.Загора пред касационния ВКС- София при наличие на законовите предпоставки по чл.280, ал.3, пр.3 от ГПК и предвид императивната норма на т.1 от ТР № 1/09.12.2013г. по т.д.№ 1/2013г. на ОСГТК на ВКС- София.

Ето защо водим от гореизложените мотиви и на осн. чл.267- 273, чл.124, ал.1, чл.270, ал.3 от ГПК, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА изцяло, като вече процесуално недопустимо Решение № 170/06.03.2023г., постановено по гр.д.№ 1340/2022г. по описа на РС- Ст.Загора.

ПРЕКРАТЯВА изцяло производството по в.гр.д.№ 388/2023г. по описа на ОС- Ст.Загора.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в **1- месечен** срок от връчването му на всяка от страните, чрез ОС- Ст.Загора пред ВКС- София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____